245. Az olvasztótégely törik...

- Isten vési a szívünkbe, Szenvedés közt a lelkünkbe Mesterünknek képmását: Ő, ki testünk formálója, Üdvösségünk alkotója Földi életünk útján.
- 3. Megtört szív a szenvedésben Megtér, és jár új életben S Jézusra bízza magát, Aki megszentelődésre Új erőt az új életre Csendben, szelídségben ád.
- 4. Szenvedés közt tanuljuk meg, Hogy meg ne rontsák lelkünket A föld hiú képei; Az Úr Jézus áll mellettünk, S tudja mit gondol a szívünk, Mert értelmünket őrzi.
- 5. Szenvedés buzdít szívünkben Hálát adni mindenekben, S vágyat feltekinteni, Hol Isten trónjánál állva, A szenteknek sokasága Pálmaágát lengeti.
- 6. A szenvedés megszenteli És lelkünket elkészíti Múló síri álmunkra; Hogy az életre mehessünk, Ha majd egykor felserkenünk Urunk Jézus szavára.
- 7. Szenvedés ad erős hitet, S igaz alázatra vezet; Szenvedés, ki méltó rád? Itt nyomorúságnak mondnak, De ott fenn oly méltóságnak, Mit az Úr a hívnek ád.
- 8. Most még mily sokféleképpen Van részünk a szenvedésben, A szenvedés kegyében; Míg eljön a halál értünk, Sokszor nagy fájdalmat érzünk Itt a földi életben.
- 9. A jó erők felvétettek, S szenvedésben szenteltettek Urunk szent munkájára; Áldás az, ha Isten kegye Most a próba idejébe' Őket tűzzel tisztítja.
- 10. Uram, a szenvedésen át Szívünk közelebb jut hozzád, Mikor fájdalmat érzünk; Most csak azért kérünk téged, Nekünk is adj békességet, Hogy így benned élhessünk.
- 11. Végre sóhajoktól menten, Ha ott leszünk majd a mennyben, Mindent tisztán láthatunk. Vajh, ki tudhatja most itt lenn, Milyen békesség vár ott fenn, Amit készít hű Urunk?
- 12. Jézus, add, hogy mind tisztábban Lássunk fel a magasságba, Míg végóránk el nem jő! Hogyha mi is jól küzdöttünk, A mennyekbe felvitetünk Fényben, angyalok között.

Sőt inkább hogy a Krisztus szenvedésinek társai vagytok, azon örüljetek, hogy mikor az ő dicsősége megjelenik, akkor is örvendezve vigadjatok.